

bam
bú

La Laia i el vent

Nathalie
Pons Roussel

Editorial Bambú és un segell
d'Editorial Casals, S. A.

© 2007, Nathalie Pons Roussel

© 2007, Editorial Casals, S. A.

Tel.: 902 107 007

www.editorialbambu.com

Disseny de la col·lecció: Miquel Puig

Il·lustracions interiors i de la coberta: Pere Ginard

Segona edició: febrer de 2009

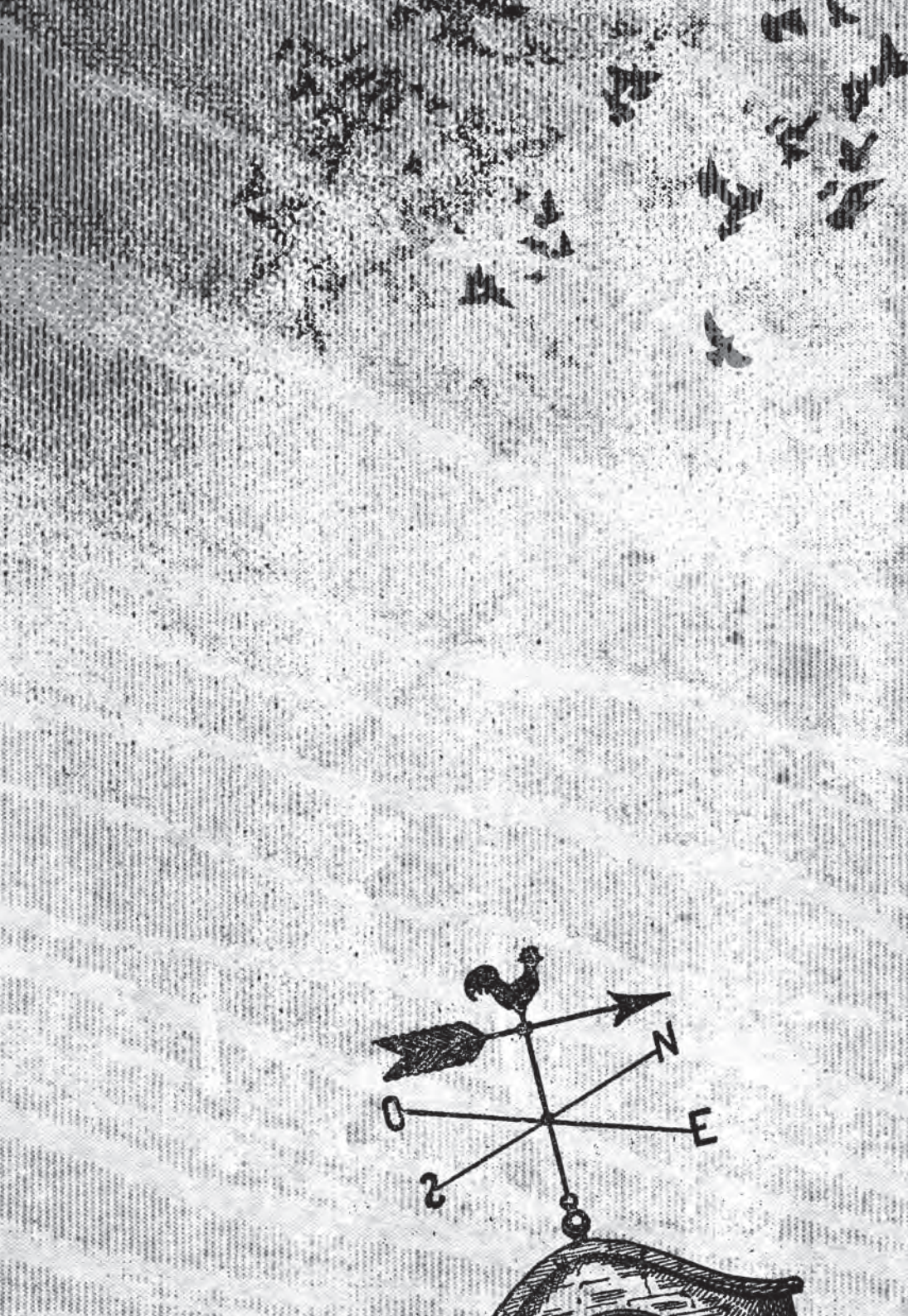
ISBN: 978-84-8343-030-9

Dipòsit legal: M-6196-2009

Printed in Spain

Imprès a Edigrafos, S.A. – Getafe (Madrid)

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni el seu tractament informàtic, ni la transmissió en cap forma o per qualsevol mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

La Laia

La Laia era una nena solitària. A l'escola s'estava sempre amb la boca tancada, fins i tot quan la mestra preguntava la lliçó, i us ben asseguro que se la sabia. Era tan tímida que no s'atrevia a aixecar la mà ni a parlar en veu alta.

La majoria dels nens i de les nenes de la seva classe la tenien per una nena estranya i ja feia temps que ningú no intentava de parlar-hi, ja que només se n'obtenia un sí o un no de resposta. Després de conèixer amb ella uns quants cursos, ja no s'hi fixaven i la tenien per una setciències estranya.

Un dilluns al matí, mentre els alumnes s'esperaven al carrer que el conserge obrís la porta, va arribar en Ferran decidit a explicar el que havia vist aquell cap de setmana.

–Sabeu?, dissabte vaig anar amb bicicleta per la platja i vaig veure la Laia que parlava sola en veu alta. Ni em va veure. Està com un llum! –va dir rient per sota el nas i girant el dit a la templa.

–Vols dir que no t’ho inventes, tot això? –va etzibar-li la Mei–. La Laia és molt intel·ligent. Ja t’agradaria treure les seves notes.

–Si vols no em creguis, però et dic la veritat: parlava sola mirant el cel –va dir enrabiada en Ferran perquè ningú no li seguia la gràcia, i ja no va dir res més de la Laia.

Però el que ningú no sabia era que la Laia tenia un do especial: «sabia escoltar», i va ser així que un bon dia mentre passejava arran de mar va sentir una veu sibilant que li xiulava històries a cau d’orella.

Des d’aquell dia sempre que feia vent agafava la seva bicicleta i anava a la platja a parlar amb el seu amic.